

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

Εμβάσματα, Ἐπιτομῆ
κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α.
Ἀνδρουλιδάκην, Καποδισ-
τριαίου 36. Ρέθυμνον
Κρήτης.

ΕΤΟΣ Α'

ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΑΡ.ΘΜΟΣ 1

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Δ Ε Θ Ε Λ Ω

Δὲν θέλω τοῦ χισοῦ το κλανο ψῆλαρο
οὐ ξένα ἀναστολῶματα δεμένο
Ἄς εἶμαι ἓνα καλάμι ἓνα χαμόδενδρον
μὰ ὅσο ἀνεβαίνω μόνος γ' ἀνεβαίνω.

Δὲν θέλω τοῦ γιαιοῦ τὸ λαμπροφέγγισμα
τοῦ δείχνεται ἄστρο με τοῦ ἥλιου τῆ χάρι,
θέλω νὰ δίνω φῶς ἀπὸ τὴν φλόγα μου
κι' ἄς εἶμαι κι' ἓνα ταπεινὸ λυχνάρι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ὁ Σκοπὸς μας. — 2) Ἡ Στήλη μου.
— 3) Στὴ σκιά τοῦ πατέρα μου (ποιήματα)
Μερίπαστοι. — Ἡ Ζωὴ στὸ θάνατο. — Ἡ
Λεβὴ (ποιήματα). — Τὸ ὄραμα τοῦ MIRZA
(μετάφρασις). — Ἰωάννης Μιέθουρ (μετάφρα-
σις). — Στὸ θέλημα σου. — Στὴ σκιά σου.
Ἐν ᾧ ὁ σὺλλογος οὐρλεῖται κλπ. — Ἐὶ τὴ νὰ γι-
λάτε (μετάφρασις)

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Σε κάθε πύλη δίνω οι νέοι προπαθούν πώς ένας να περάσει τον άλλο με τοῦτο ἢ μ' ἑκείνο τὸν τρόπο. Ἰδρύνουν φιλολογικούς καὶ ἀθλητικούς συλλόγους. Ἐδίδουν περιοδικὰ καὶ ἀρχαίων εἰς τότα ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα συντελοῦν εἰς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν τῶν ἀνάπτυξιν.

Μῖνον τὸ ῥέθυμον ἔμενον ὡς τῶρα πῖνω, πῖρα τὸ γενικὸν φιλολογικὸν ξύστημα δ' ὡν τῶν ἄλλων πύλων. Ἡ πύλις ποῦ ἀνιδεῖξαι φιλολόγους σὺν τῷ Μουσῶν, τῷ Χρηστίστῳ καὶ τῶν ἄλλων, ἢ πῖρα τῶν μεγάλων μας γλωσσολόγων, τοῦ Χριστιανῆ, ἢ πύλις αὐτῆ, ἢ φημισμένη γὰρ τὴν πνευματικὴν τῆς ἀνάπτυξιν, γὰρ τὴν ἀγάπην τῆς πύλις τὰ γράμματα, ἔμενε ὡς τῶρα χωρὶς οὔτε ἓνα βῆμα νὰ κάμῃ σὲ φιλολογικὸν δρόμον.

Οὔτε ἓνας φιλολογικὸς Σύλλογος, οὔτε ἓνα περιοδικὸν!! Οἱ νέοι μας ἀντὶ νὰ προτιμοῦν τὴν εὐγενῆ ἀλλὰ σὴν φιλολογία, προτιμοῦσαν τὴν κεντημένην ἀμετρίαν τῶν καφηνολογῶν καὶ τῶν σφαιριστηρίων. Πρῶτον τὴν βύλιαν καὶ τὸ... πῖρα τῶν. Ἐτεδίδοντο σὲ πράγματα τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Κοινωνίας μας, ἦσαν ἀρετὰ γὰρ νὰ σχηματισθῶν, ὁποῖος τοὺς παρακολουθοῦσε, τὴν χειρότερον γὰρ αὐτοὺς ἰδέα....

Ἦσαν Σεπτέμβριος τοῦ 1922 ὅταν ἔμενε μερικὸν νέος, ἔκπληκτον ἀπ' τὴν νύκτα καὶ ἀπ' τὸ λήθαργον σὲν ὁποῖον εἶχαμε παραδοθῆ. Ἐίδαμε τὴν κατάστασιν αὐτῆ, καὶ ἔμενε φημίσαμε πῶς τὸ μόνον κατάλληλον μέτρο γὰρ νὰ ἔκπληκτον με τὴν κεντημένην φιλολογία, καὶ γὰρ ν' ἀνεβάσωμε σὲ ψηλότερα ἠθικὰ στήματα ὁποῖος τοὺς νέους, ἦσαν ἢ ἔμενε περιοδικῶν.

Πῖρα τῶν, ἓνα ὁποῖον χρόνον, ἐναντίον χιλίων ἐμποδίων. Ἦσαν ἀπὸ τῶν νέων καὶ τῶν πῖρα τῶν τὸ κατὰ τὸν ἐπὶ τῶν, καὶ ἔμενε σὲ παρρησιάζομε σήμερον τὴν «Ἀθηνᾶ» μας γὰρ νὰ διαλύσῃ τὴν ἀμετρίαν τῆς ἠθικῆς καταπίπτει, καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀντὶ ἐκείνης μὲν ἄλλη αἴθρια, κενταρῆ, τὴν ἀμετρίαν τῆς ἀνωτέρας ἠθικῆς, Κίθε νέος ἢ μὲν νὰ ἐκφράξῃ μὲτα ἀπὸ τῆς στήλις τοῦ φύλλου μας καὶ τοῦ ὁποῖου ἰδέα. καὶ τοῦ σκίψου ἠθικῆς, καὶ τοῦ ἀσθητικῆς ἰδανικῆς καὶ ὁποῖου. Μῖνα ἀπὸ τῆς στήλις τῆς «ΑΘΗΝΑΣ» θὰ καλλιεργηθῆ καὶ φιλολογικὸν ταλέντον, θ' ἀναδειχθῆ ἢ δύναμις ποῦ ἔχει καθ' ἓνας νὰ γράφῃ, θ' ἀποδειχθῆ πόσον καθ' ἓνας ἐργάζεται. Στὸν δρόμον ποῦ χαράσσει ἢ «ΑΘΗΝΑ», ἐλπίζομε πῶς καὶ νέος θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὁ δρόμος τῆς αὐτῆς εἶναι δύσκολος καὶ μὲ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα πῖρα νὰ

ὑπερπηθήσῃ. Κίθε νέος, πῖρα νὰ τὴν βοηθήσῃ ὁποῖος μὲν! Νὰ ἐπιδοθῆ σὴν Φιλολογίαν τῶν, ὡστε νὰ ἀνιδεῖξαι ἓνα ὁποῖον ἔργον, μετ' ἀπ' τῆς στήλις τοῦ περιοδικῶν. Νὰ κάμῃ προπαγάνδα γὰρ τὴν διάδοσιν τῆς «ΑΘΗΝΑΣ». Ἄλλ' ὅχι μόνον οἱ νέοι, μὰ καὶ ἢ νέες καὶ ἢ Κοινωνία ὁποῖου τῆς. Ἡ Κοινωνία μας θὰ δειξῆ τῶρα τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχει γὰρ τοὺς μέλλοντας νὰ τὴν ἀνταποκρίσθωσιν. Μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ ἠθικὴν τῆς ὑποστήσῃ—καὶ μόνον μ' αὐτὰ—θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τριβήσωμε προπῶς σὲ δύσκολον ἔργον μας καὶ θὰ ἐκπληρώσωμε τὸ ὁποῖον καὶ ἠθικῶν τῶν μας.

Ὅσοι λάβωσιν τὸ φύλλον μας, ἄς μᾶς στείλωσιν ἀμέσως τὴν συνδρομὴν τῶν. Πῖρα ὅσοι τὸ ἐπιστρέψωσιν γὰρ τὸν ἓνα ἢ γὰρ τὸν ἄλλον λόγον—εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἀρτῶσιν σὴν φιλολογία, εἴτε γὰρ δὲν ἔχωσιν τὸ μὲν ποῦ τῆς συνδρομῆς—τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὸ γυρίσωσιν ἀμέσως, γὰρ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ διαθέσωμε ἄλλῶν.

Καὶ τῶρα λίγα ἀκόμη λόγια γὰρ τοὺς νέους.— Ἐμπρὸς ὁποῖος μας! Ἄς ἔκπληκτον ἀπ' τὸ λήθαργον, καὶ μὲ μὲν τὴν σκίψιν τῆς καλλιτερουτέρας μας, ἄς προπαθήσωμε νὰ πετάξωμε πρὸς ἓνα ὑψηλότερον πνευματικὸν ἐπίπεδον. Ἄς ἀφήσωμε τὰ ὁποῖα συμφορήσῃ, τοὺς χαμερπεῖς καὶ ἠθικῶν πύλων, καὶ ἄς βαδίζωμε μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ γαργῶν, τὸ δρόμον ποῦ βγάζει σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδον. Ἄς βαδίζωμε τέλος τὸ δρόμον τῆς δουλειᾶς ποῦ θὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν μας ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Ἡ «ΑΘΗΝΑ» ἄς εἶναι ὁ δρόμος μας—ποῦ τ' ἔκπληκτον τῆς συμβολίζει τὴν θεὸν τῆς σφίρας—ἢ «ΑΘΗΝΑ» μὲ σῆμα τὴν δουλειᾶν!

Ἐμπρὸς καὶ πάντα Ἐμπρὸς!
 Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἄν καὶ ἔρωμε πῶς θὰ προσκροῦσώμε σὴν γνωστὴν μετριοφροσύνην τῶν δικηγόρων τῆς πόλεως μας κ. κ. Ε. Τσιριμάνη καὶ Ν. Κορωνάκη, θεωροῦμεν καθήκον μας ἔρω νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμε γὰρ τὴν εὐγενῆ καὶ σθεναρὰν ὑποστήσῃ ποῦ μᾶς παρήσχον γὰρ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικῶν μας.

Ἐπιφυλασσόμεθα δὲ ἐν κενῶν νὰ εὐχαριστήσωμε καὶ ἄλλους ἐξ ἔσου συμβαλλόντας σὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικῶν μας.

Τόποι: Γ. Γεωργιάδης καὶ Σίας

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

‘Απ’ αὐτὴ τὴ στήλη θὰ ἐπιγραφῶν ἢ «ΑΘΑ-ΝΑ» καθ’ ἑκαταπενθήμερο μὲ τοὺς ἀναγνώσι-της καὶ θὰ λή ποιὰ ἔργα ἐκ τῶν ληφθέντων ἐνεκρίθησαν καὶ ποιὰ ὄχι. Ἀρχίζομε ἀπὸ σή-μερο. Ἀπὸ κεῖνα τὰ ἔργα, ποῦ ἐτέθησαν (καὶ τέτοια εἶναι ὅσα λάβαμε μέχρι τῆς 9 τρέ-χοντος), ἐνεκρίθησαν τὰ ἑξῆς.

Περίπατοι, Κλεισιμο καρδιῶν (πίσμα), Σκῆ-σιὰ τοῦ πατέρα μου (ποιήμα) ἢ Λεῖρα (ποιήμα) Ιωάννης Μέννας (μετ’ ἔφρασις), Ἐν ᾧ ὁ σκύλος οὐρλιάζει καὶ ὁ γκιώνης κρώζει, Στὸ θέλημά του (π’ οἴημα), Στὴ σκιά σου, Ἄκονιά, Ἡ ζωὴ στὸ θάνατο, Τὸ ὄραμα τοῦ Μέρζα (μετάφρασις), Μπροστά στὸ κόκκαλα, Νύχτα στὸ Νεκροταφεῖο, Τὸ πρῶτ’ μου ξύρισμα, Ἡ ἀνχώρησις (μετά-φρασις), Γιὰ νὰ γελάτε (Μετάφρασις).

Ὅσα ἀπὸ τὰ ἐγκριθέντα δὲν ἐδημοσιεύθησαν σήμερο θὰ δημοσιευθῶν στ’ ἄλλο φύλλο.

‘Ο Ἀρχιτεχνίκτης

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Κάθε γωνιὰ τοῦ φτωχικοῦ μας
καὶ μιὰ εἰκόνα σου μοῦ κλεῖ
καὶ κάθε πενυχτὴ ἐπιπλὸ του
Πατέρα μου γιὰ σὲ μιλεῖ.

Κάθε κορδόνι σου καὶ ἰσόμια
κάθε σου μάλωμα σοφὸ
ἀπὸ τοῦς τέσσαράς του τοίχους
Πατέρα μου σὰν νὰ γροικῶ.

Γιατὸ σὰν μπῶ στὸ φτωχικό μας
βρίσκει ἢ καρδιά μου ὅ,τι ποθεῖ
γιατὶ σὲ κάθε μιὰ μεριά του
καὶ μιὰ εἰκόνα σου μοῦ κλεῖ.

Γ. Ε. ΓΕΩΡΓΑΣΑΚΙΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠ’ ΤΗ ΖΩΗ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἐδῶ στὸ Ῥεθυμνάκι μας δὲν ἔχει κανεὶς πῶς νὰ περάσῃ τὴν ὥρὰ του. Ὅλο μονοτονία. Βόλτα στὴν ἀγορὰ, στὴν προκυμῖα καὶ κανεὶς περίπατος πρὸς τὰ ἔξω. Γι’ αὐτὸ βγήκαμε προχθὲς πρὸς τὸ

μέρος τῶν Περιβολίων, μὲ τὸν φίλο μου, καὶ γιὰ ν’ ἀναπνεύσωμε λίγο καθαρὸ ἀέρα. Ὁ καιρὸς δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὸς. Μικρὰ νέραλα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανὸ, ἢ θάλασσα ἦταν φουσκωμένη καὶ τὰ κύματα σὰν κάτασπρα ἀννάκια κλιόταν πρὸς τὴν ἄμμο. Δὲν ἔκανε οὔτε ζέστη, οὔτε κρύο καὶ ἕνα ἐ-λυφρὸ, ἀεράκι φυσοῦσε καὶ ἀπαλὰ χαϊδίειε τὴ πρόσωπά μας. Ἡ προσινάδα φυτρώνει ἀπ’ τὴς βροχὰς. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων κυτρισιμένα πέφτουν νεκρὰ στοὺς κόλπους τῆς μητέρας γῆς, καὶ τὰ δένδρα στέκουν σὰν πλόρηροι σκελετοὶ, ἄ-ψυχοι, ποῦ δὲν θ’ ἀναλάβουν ζωὴ πρὸς τὴν ἀνοιξί-ποῦ θ’ ἀναστηθῇ ἢ νεκρωμένη φύσις πάλι.

Συνομιλῶντας προχωροῦμε. Στὸ δρόμο συναν-τοῦμε διάφορες παρέες περιπαιχτῶν, ἀπὸ τοῦς ὁποίους μερικοὶ ἔχοντας πηλὴ τὴν «περίσση» των ἔχουν βγῆ στὴν ὄρεξι. Ἄλλοι ἀστειεύονται καὶ γελοῦν. Σὲ λίγο συνταντοῦμε μιὰ ἀμάξα καὶ μέσῃ πέντ’ ἔξη γλεντιζέδες ποῦ πιίζοντας βιολιά καὶ μαντολίνα τραγουδοῦν θ’ ἀρχώνται χωρὶς ἄλλο ἀπὸ κανένα γλέντι. Προχωρῶντας ἀκόμη πέρα πέρα συνταντοῦμε ἕνα ΑΥΤΟ ἐρχόμενο μὲ μεγάλη ταχύτητα. Εἶν’ ΑΥΤΟ πλουτελείας καὶ μετὰ κάθοντι τρεῖς τέσσαρις κυρίες καὶ κύριοι τῆς ἀριστοκρατίας. Εἶχαν πῖε στὸ ἐξοχικὸ των κέντρο γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα των καὶ τώρα γυρί-ζει βιαστικά τὸ ἀριστοκρατικὸ ΑΥΤΟ ἐξαφανίζε-ται πρὸς τὰ μάτια μας.

Ἀπ’ τὴ καμπὴ τοῦ δρόμου φαίνεται ἕνα μικρὸ καρβίνι, ἀπὸ γυναῖκες παιδιὰ καὶ ἕνα διὸ γέροντος, συντρούμια καὶ ναυάγια τῆς ζωῆς. Λα-χανιασμέναι μὲ τὰ παληοπάπλυτσα στὸ χέρι, μὲ ῥοῦχα κατασκονισμένα καὶ γαταξεσχισμένα, κα-μ’ ἕνα ἀρχετὸ μεγάλο δεμάτι ξύλα στὸν ὄμο καὶ θένας, πηγαίναν σκυφτὰ σιγὰ καὶ κουρασμένα. Εἶναι πρόσφυγες.....

Κι’ αὐτοὶ στὴν πατρίδα των εἶχαν τὰ σπῆττα των τὴν ἀνεσί των. Καὶ τώρα; Τώρα κατατρε-μένοι, κατατσακισμένοι, μακρὰ ἀπ’ τὴν πατρίδα των, χωρὶς σπῆττα βρίσκονται συσπασμένοι σὲ κινένα καταλισμὸ, χωρὶς ῥοῦχα καὶ σκεπάσματα, χωρὶς φομὶ τώρα τὸν χειμῶνα, πολλοὶ ἀνίκανοι γιὰ ἐργασία.

—Τέτοια εἶναι ἡ ζωὴ σ’ αὐτὸ τὸ ἴσομο. Ἀστά-θεια καὶ ματαιότης, μοῦ λείει ὁ φίλος μου.

—Ναί, τοῦ ἀπαντῶ. Ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΥΡΑΥΝΟΣ

ΠΕΤΡΙΣΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Πρὶν δύο ὄρες σκυμμένος στὸ χαράκιμα
χάραξε τὴν ἀνδρεία καὶ τὸν ἥρωισμό στὸ χαρτί.
Μπροστὰ σὸ μεγάλο πανηγῦρι τοῦ θανάτου

ποδοπεισοκόβρονται μέλη γερά και νεότης σάν
σε πάγκο κροσπολείου, σεδ συλλαλητήριο αδελ
των τρελλών κι' ένδουσιασμένωι, ή ζω) έξα-
νεμίξεται ψηλι πολυ ψηλι σεά δώματα τη;
πυλλη ειριδα; τη; πορυσιας και του ώριου ερι-
που του θανάτου, του επερχου του λαμτρου
μα και ανδροφόνου ήρωισμου.

Τά παιδιά προσωνιζόμενα και μεγαλο κλ-
τι σθανερό ταξιδι για τον άλλο κόσμο, τό
πορυσία με και πορυσ, σεροραγροδοδλαν:

— Πως; Θα νά σύρη βρη παιδιά του χέρου
τό μαντηλι σε θάνατον χορο..... Τό χέρι του
ήρωι μες δυνατό με νευριασμένω εγραφο.

— Δε με νοιάζει κι' αν πεθάνω υπάρχουν
εκδικητές για μένα Αιγίτες; φονεργου γί-
γαντες; υπέρχει τη; ζω); και του θανάτου να
με εκδικήσουν. Κι' εσελιωρε με τά λόγια
του

— Δε με νοιάζει. Θλια εν' ή δάρνη μιá
φορά κινείσε πεθαίνωι.

Η λαμτροφωτη ή λειτανια αρχιτε. Μι τι
θα κιναιξοσε αν σα; πω πω; τό μυρλι πα-
νηγρι του θανάτου, ή δλιδα; ποδ σαιξουν
κικιδι, οι σεαυρασοι ποδ βγαίνων σα
κιδρι; λιλιτω; άτις σε χαριτωμα, τό μουρ-
κητό, οι κικίτε; οι κικιουσι, ή φωνδα; οι
πίθοι; τά θανειν, οι έρωτες; ποδ πεσοδν και
σβόλων, ή Κίλιατις αδη ή Δαντικη μά και
Ραφαηλιου εμπνευστω; απαρξίσει τό επερο-
χον μα βλοσυρόν. σε; πρδ; τη ζω), πολεμικόν
συκερδισμα;

Ανά εως; υστερ' άπ' τη μάχη, τη καταγίδα
διαδέχεται ή φρεκιστικη ήρομια. Η ζωη ποδ
τα μερωρα επάλλετο με επερχου; εκλάμψεις,
Φιλιδινη τώρι σεδ Ρολυδα τη; αγάπης τη;
πρδ; τη; Πικριδα, γοργόσε; τό χιρό των θλι-
βερόν βλιτωδων τη;. Σίην άιρη μεδς μυρδα-
λιδα; ανθισμένη; ποδ πρδισαθε γλήγορα και
φάρμακον νευρικόν τη; λευκό πιπλο, ένα πω-
μα ανδρικό αναιτιασει ανιτακλι σ' ένα
κιδρι; άιλερου. Ο μυρδ; κικιλίξη; δ τρδ-
μα; τοδ έχθροδ λιγο προηξοσε παρσυσίασει
θλιμη άτοροτιστικη. Τη σεξήτι του ξα-
νολιχίνα άτ' την βλιδα άφίνων να φιλίνων-
ται μυρδισμωι φιλιδινα εν ή ή άρωτη του
κιδρι; σε σετιν; κικιτιν; ήρωισμωι του.
Γόρω άτις σε πωρι συνάτιτα; τριμερδ; ά-
γη μεσεξω κερξωι και σκιδρι;.

Οι απερχομενοι συμποτισεται διεκτικον
ενα πρδ; άτις τα τιθισμωι δάτωλι του πρι-
δου εως; ήρωι του παλαιοτου, ποδ άρωπ-
για να πάρη δ Τούρκε; τά δαιτυλιδα και τά
δάτωλι κίνα ποδ πριδουδ εως ενουαρκωναι
ση προγμικτικητα τά λόγια του

Τόρι, εν' ή μιá σειρά εκκαθάρων, αν
σεγατις πειθαρικη άδουον πρδς τό μήμα
της ζωης προσμενδίας να γιομίζων τά στο-

μάχια, πέρνω ένα από τά κικρινισμένα φύ-
λι του ήμερολογίου του πολεμιστή ποδ εγρα-
φε.

— Δε με νοιάζει κι' αν πεθάνω. Η ζωη
είναι μιá απλή περιπέτεια άρκει ή παιρδα να
θερωξίψη με τό αίμα μες και να πνίξη τον
έχθρο, τό βάρβαρο τον άτιμο τον σφειδανό. Ά-
για ξει θποιος τύρρανο σκοτώνει.....

Γ. ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΗΣ

Η ΛΕΥΚΗ

Τοδ λόγγο μεσα θφώνεται μιá λεύκα γιγαντινα
φάρμακον πουλάκια και φωλιές στη θαλαρη άγκάλη
περήφανη κρατεί ψηλά φωτόλουστο κεφάλι
του πρδου πέρνει τ' ήλιου φυλάκια χρυσαφένια
Χυσαί; αυτη γιγαντια τά δένδρα δίχως έννοια
τό ξυλοκόπο δε θωρετ π' από μικροκ προβάλλει
τη ζωοκλέφτρα του δουλειά για να άρχιση πάλι
με του χαμου τά όργανα πελέκια σιδερόδια.

Κι' άκέρη με τοδς κλόνους της δίχως μπρο-
(σεά δ χρόνος
να τη ρημάξη και προτου να τη σπαράξη δ πόνος
σωριάξεται γιγαντια άνάμεσα στα πεδκα.

Κι' ο ήλιος χρυσοπόρφυρος γέροντας πρδς τη
(δύμι
με με' άπαλη άχτιδα του θάλει να τη φιλήση
ένα στεγνό χαιρτισμοδ δ' δοντας εις τη Δεσκη.

ΡΕΝΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΕΞΥΛΙΣΜΑ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΣΟΥ

Σε θυμώσαι άκόμα, σε βλέπω ζωντα
μτροτά μου, με τό γιακά του παλιου σου σ-
κωμένο, και τό πηλίκο—τό εδουχισμένο μη-
θητικό πηλίκο—βαθειά ως τά μάτια καθί-
σμενα. Διορθώνεις καλύτερα τό γιακί σου,
κτεβάξεις πιο χαμηλά τό πηλίκο σου, κάνεις
άκόμα μιá κίνηση, σε νάθελες να καθορισης τη
στάτι του κορμου σου, κι' άρχινάς.

Νέοτης καυμένη τραγουδα αίωνια,
διαβαίνων τά χρόνια διαβαίνεις και Σύ.
Έρσις, μορικοι φίλοι σου, σεδ ρεταμα
σεγκόνω και μπάσο. Η γλυκειά σου φωτη
βγαίνει μ' δλη της τη τέχνη, για να όμνήση
δσο μπορεί πιο μελωδικά τη Νεβητιαν.

Τό προσιθανόσουνα άρά γε πδς αυτη σου
ή Νεβητην δε θα περνοδε πολυς καιρός και
θα χανίτανε; Τόξερεις τάχα πρδς ή πλινα θα
τη σέπλασε εν;δ; άιλερον, και πάλω από την ά-

ΣΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΣΟΥ

Μου λές να ξεριζώσω την καρδιά μου
κι να την κάμω πειά να μὴν πονή.
Μου λές να σβύσω τὰ δνεϊράτά μου
τὰ περασμένα να ξεχάσω στη στιγμή.

Μὰ τάχα θὰ μπορέσω να τὸ κάμω ;
ὄχι αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό ! ! !....

Παρὰ σὰ θέλεις σὺ γιὰ να πεθάνω
στο θέλημα δὲν θ' ἀντισταθῶ.

ΑΠΟΔΙΩΓΜΕΝΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΕΔΔΙΣΟΝ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΙΡΖΑ

Όταν ήμουν εἰς τὸ GRAND CAIRO, συνέλεξα κάμποσα Ἀνατολικά χειρόγραφα, τὰ ὅποια ἔχω ἀκόμη μαζί μου. Μεταξὺ ἄλλων ἀνεκάλυψα ἓνα ἐπιγραφόμενο «Τὸ ὄραμα τοῦ...» καὶ τὸ ὁποῖον ἐδιάβασα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι. Θέλω νὰ τὸ μεταδώσω στὸ Κοινὸν, καὶ θ' ἀρχίσω μὲ τὸ πρῶτο ὄραμα, ποῦ ἴσχω μεταφράσει λέξι πρὸς λέξι ὡς ἑξῆς:—

Τὴν πέμπτη ἡμέρα τῆς Σελήνης, κατὰ τὰς συνηθείας τῶν προπατόρων μου, πάντοτε φυλάττω εἰρά. Ἄφ' οὗ, τὸ πρῶτ' ἐπλήθην καὶ ἔκαμα τὴν τροσευγὴ μου, ἀνέβηνκα στυοὺς ὑψηλοὺς λόφους τῆς βαγδάτης, μὲ σκοπὸ νὰ κεράσω τὴν ὑπόλοιπὴ μέρα προσευχόμενος. Καθὼς ἀνάπνεα τὸ καθαρὸ ἀέρα τῶν κορφοβουνιῶν, ἀπορρογήθηκα στὶς σκέψεις μιᾶς βαθειᾶς θεωρίας, τῆς ματαιότητος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ πρὸνώντας ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι, «Φυσικά., συνεπαίρανα» ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σκιά, καὶ ἡ ζωὴ ὄνειρο».

Ἐν ᾧ ἐρρέμβαζα ἔτσι, ἔρριξα τὸ βλέμμα μου στὴ κορυφὴ ἑνὸς βράχου, ποῦ δὲν ἦταν μακρὰ ἀπὸ μένα ὅπου ἀντελήθηκα κάλο ον μὲ μορφή βοσκοῦ, καὶ ἓνα μουσικὸ ὄργανο στὸ χέρι. Καθὼς τὸν παρατηροῦσα, ἔβαλε τὸ ὄργανο στὸ στόμα του καὶ ἀρχίσε νὰ παίζει. Ὁ ἦχος τοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ γλυκὺς, κατεργασμένος σὲ μιὰ κραικία τόνων ποῦ ἦσαν ἀνεκφράστως μελωδικοί, καὶ ὁλοῦς διόλου διάφορος ἀπὸ κάθε τι ποῦ εἶχα ποτὲ ἀκούσει. Μοῦ φερε στὸ νοῦ αὐτὴ τὴν οὐράνια μουσικὴ ποῦ παίζεται στὶς ψυχὰς τῶν καλῶν ἀνθρώπων ὅταν φθάσουν στὸ Παράδεισο, γιὰ νὰ ξεχάσουν τίς ἀγωνίες τῆς τελευταίας των στιγμῆς. Ἡ καρδιά μου ἔλυωνε σὲ μιὰ μυστικὴ ἀγαλλίασι.

Μοῦ γαν πῆ πολλὰς φορὰς ὅτι στὸν ἀπέναντι βράχο ἐτύχνας ἓνα Πνεῦμα, καὶ πῶς ὅλοι ποῦ γαν περάσει ἀπὸ κεί εἶχαν ἀκούσει τὴ μουσικὴ αὐτὴ, μὰ δὲν ἄκουσα ποτὲ κανένα νὰ λέῃ πῶς ἴδε αὐτὸ τὸ Πνεῦμα. Ὅταν, μ' αὐτοὺς τοὺς μαευτικοὺς τόνους πού παίζε, μοῦ ἐκέντισε τὴν ὄψιν νὰ ἀπολύσω καὶ τὴν εὐχαρίστησι τῆς συνουσίας του, ἐμάρφωσα τὸ μῖτι μου ἀπάνω του, ροσποιοῦμενος ἑκπληξί. Μοῦ ἔκαμε νεῦμα, καὶ οὐ ἔδειξε τὴ διεύθυνσι νὰ τὸν πλησιάσω.

Ἐπλησίασα μὲ τὸ σέβας ποῦ οφείλεται σὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι, καὶ μὲ τὴ καρδιὰ ὑποταγμένη ἀπὸ τῆς αἰχμαλωτιστικῆς ἐπιφῶδης, ἐγονάτισα μπροστὰ του, καὶ ἔλαλην. Τὸ πνεῦμα μοῦ χαμογέλασε, δίδοντάς μου ἓνα βλέμμα συμπαθείας, τὸ ὁποῖον ἐξουδέντωσε ὅλους τοὺς φόβους μὲ τοῦ, ὁποῖους τὸ εἶα πλησίασει. Μὲ σήκωσ' ἀπὸ χάμω, καὶ ἔνω μ' ἐπιασ' ἀπ' τὸ χέρι «...» μοῦ εἶπε «ἄκουσα τοὺς μονολόγους σου' ἀκολούθησέ με».

Μὲ ὠδήγησε κατόπιν στὴ ψηλότερη κορυφὴ τοῦ βράχου, καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω, «ἔριξε τὸ βλέμμα σου πρὸς ἀνατολάς», μοῦ εἶπε, «καὶ πῆς μου τί βλέπεις». «Βλέπω», ἀπήντησα, «μιὰ μεγάλη κοιλάδα καὶ μιὰ τεραστίαν πλίρροιν νεροῦ να τρέχη διὰ μέσου της. «Ἡ κοιλάς ποῦ βλέπεις, εἶναι ἡ Κοιλιάς τῆς ἀθλιότητος, καὶ ἡ πλίρροια ποῦ βλέπεις εἶναι μέρος τῆς παλιρορίας τῆς αἰωνιότητος». «Γιατί», ᾄωτησα, «τῆς παλιρορίας ποῦ βλέπω ὑψώνεται ἀπὸ μιὰ πυκνὴ δμίχλη ἢ μιὰ ἄκρη, καὶ πάλι ἡ ἄλλη χάνεται σὲ μιὰ ἄλλη πυκνὴ δμίχλη;» «Κεῖνο ποῦ βλέπεις, εἶπε, εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς αἰωνιότητος ποῦ καλεῖται χρόνος, καθοριζόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ φθάνει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου ἴσα μὲ τὸ τέλος του».

Ἐξέτασε τώρα τὴ θάλασσα, ποῦ ὀρίζεται καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ πῆς μοῦ τί ἀνεκάλυψες σ' αὐτὴ». «Βλέπω μιὰ γέφυρα, ἀπήντησα, νὰ στέκεται στὴ μέση τῆς παλιρορίας». «Ἡ γέφυρα ποῦ βλέπεις, εἶπε, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, παρατήρησε τὴν προσεκτικὰ».

Μετὰ μιὰ προσεκτικώτερη παρατήρησι, ἀνεκάλυψα ὅτι συνίσταται ἀπὸ ἐβδομήμοντα ὀλόκληρες ἀψίδες (1) κάμποσες σπαιμένες, οἱ ὁποῖες, προστιθέμεναι στὶς ἀκέραιες ἔκαναν τὸν ἀριθμὸ ἑξατὸ. Καθὼς ἐμετροῦσα τίς ἀψίδες, τὸ πνεῦμα μοῦ εἶπε, πῶς αὐτὴ ἡ γέφυρα συνίστατο κατὰ πρῶτον ἀπὸ χίλιες ἀψίδες, ἀλλὰ ἓνας μεγάλος χεῖμαρος εἶχε σαρώσει τίς ἐπίλοιπες, καὶ ἔκτισε τὴ γέφυρα στὴν ἐρειπιώδη αὐτὴ κατάστασι ποῦ τὴ βλέπω τώρα.

Ἄλλὰ, πῆς μοῦ, εἶπε τὸ Πνεῦμα, τί ἄλλο παρατηρεῖς σ' αὐτὴ;» «Βλέπω πλήθη ἀνθρώπων να περνοῦν ἀπὸ πάνω της, καὶ ἓνα μοῦσρον σένενφο να κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸν καθένα. Παρατηρῶντας προσεκτικώτερα, εἶδα μερικοὺς ἀπὸ τοὺς διαβάτες νὰ πέρχονται ἀπὸ τὴ γέφυρα στὴ μεγάλη πλίρροια ποῦ κυλιόταν πάνω της, καὶ παρατήρησα ἀκόμη πῶς ὑπῆρχαν ἀναριθμητὰ καταπαγῆς (2) ποῦ ἦσαν κρυμμένες πάνω στὴ γέφυρα, καὶ ποῦ οἱ διαβάτες μόλις πατοῦσαν ἀπάνω, ἔπεφταν κἀνω στὴ πλίρροια καὶ ἐξαφανίζοταν.

Ἡ συνέγεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον μας).

ΕΝΩ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ

ΚΙ' Ο ΓΚΙΩΝΗΣ ΚΡΩΖΕΙ

Νύκτα χειμωνιάτικη.

— Τὸ χιόνι ἔχει σκεπτισμένη τὴν γῆ—πελώριο σάβανο τῆς νεκρωμένης φύσις.

— Τὰ δένδρα ξερακάρικα κλίνουσι στὸ βάρος

1) Συμβολίζουσι τίς ἀρρώστειες ἀπὸ τίς ὁποῖες πεθαίνει ὁ ἀνθρώπος, καὶ μάλιστα στὴ παιδικὴ ἡλικία.

1) Ἡ ἀψὶδες παριστῶν τὰ ἔτη τῆς μέσης ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σπαιμένες ἀψίδες, τὴ μακροήμερουσι τῆς ζωῆς τοῦ κατὰ περιστάσεις λαμβάνει χῶρον.

τῷ χιονιοῦ, καὶ στ' ἄγριο τῷ βροχῇ ψέσμα
που φέρονται, στὶ πλατειά φρεσὶ τοῦ τὰ μολυβέ-
νια σύννεφα βρογγίζουσιν ὀρυκτικὸς χεῖμαρος π'
ἀρπάζει σὸ μανιασμένο διαβατὸν διὰ βοῆ
μπροστὰ τοῦ.

— Ἡ θάλασσα φοβεροῖσιν σφένδαμνη μοιγχοῖζε
τρομακτικὰ σὲ νὰ κλαίῃ καὶ ἡ ἴδια τὰ κορμιά
ποῦ θὰ καταπιῇ στὰ ὑγρά σπλάγχνα της. Καὶ τὰ
αετώρια της κύματα σπάζουν μὲ μανία στὸ βρά-
χο μ' ἓνα ἄγριο βουγγιό.

— Μιὰ καλύβη στελιωμένη ἀνάμεσα στὰ πεῦνα
τοῦ δάσους, λίγῃ πικρὰ ἀπὸ τὴν ἀετὶ τρίζει
στὸ φέσμα τ' ἀέρα, σὲ νὰ προσπαθῇ νὰ σπρῖχῃ
στὰς σάπιους στύλους της.

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ πύρρι ἀνοίγει κ' ἓνα
σῶμα γυναικεῖο φαίνεται. Προβάλλει τὸ κεφάλι...
Κυττάζει ἀνατριχίζοντας τὸ φριβερὸ σιοτάδι π'
ἀπλῶνται τὸ μύρο, καὶ κομπίνονται καλύτερα
τὸ φέσμα της βγαίνει ἔξω ἀπ' τὴν καλύβη.

— Προπιτῆ ἀργά, ἀργά πρὸς τὴν ἀετὶ καὶ τὸ
βῆμα της, βῆμα μεθυσμένου, θυμιάζεται μ' ἐνὸς
γκιόνῃ τὸν ἄγριο κροαγμό.

— Προπῆ ἔνα, ἓνα τοῦς βράχους καὶ στέκεται
στὴ κορφὴ ἐνὸς πανυψηλοῦ, βράχου μὲ τὰ χέρια
σταυρωμένα στὸ στήθος.

— Τὰ μαλλιά της ἀνεμίζουν καὶ τὰ δοῦχα της
κόλλημένα στὸ σῶμα της ἀπὸ τὴν βροχὴ τὴν κά-
νον νὰ τρέμῃ.

— Βυθίζει τὸ θολὸ βλέμα της στὴ θάλασσα,
ποῦ κείνη τὴν στιγμὴ φωτίζεται ἀπὸ τὴν λάμψη
μιᾶς ἀστραπῆς, καὶ μιᾶς διαβητικῆς τοῦ φρεγγ-
ριστοῦ ἀκτίδας ποῦ ντροπικὰ προβάλλει μεσ' ἀπ' τὰ
σύννεφα.

Καὶ κυττάζει δλοένα..... κυττάζει!!

— Ποιὸ τίχα νὰ κροτεῖ; καὶ στέκεται λυσί-
κοιμη τοῦς βράχους τέτοια ὄρα, κυττάζοντας τὴν
θάλασσα.

— Τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, ποῦ πνευματικὴ μιὰ
νεγρικὴ ὁμοία μὲ τούτη!!

— Ἀγοκυκλᾶν αἱ στιγμὲς; καὶ αὐτὴ στέκεται!!!
καὶ κυττάζει κ' ὄλο ἀπ' τὰ πηγωμένα χεῖλη της
βγαίνει ἓνα ὄνομα. Ὄνομα ἀνθρώπου χαμένου!!!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΥΝΑΡΔ

ΥΠΟ JOHN C. COULSON

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ
ΥΠΟ Π. Δ. ΓΕΡΑΚΑΡΗ

Ο Ἰωάννης Μεύναρδ ἦτο παραλιουχὸς
τῆς «Βασιλείας τοῦ Ὁκεανοῦ» ἡ ὁποία ἐξετέλει
τὴν γραμμὴν Μπόφαλο-Λετσίτ ἐπὶ τῆς λίμνης
Ἰορι. Ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν τιμιότητά του, τὴν
νοημοσύνην του, καὶ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον αὐ-
τιπλοῦρησίν του. Μίαν λαμπρὰν ἡμέραν τοῦ Ἰου-
νίου, ἐν ᾗ ἡ «Βασίλισσα τοῦ Ὁκεανοῦ» ἔπλεε
πρὸς τὸ Μπόφαλο, ἐβάνη κανὸς ὁ ὁποῖος ἀ-
νήχετο ἀπὸ τὴν ἀποθήκην της. Ὁ πλοίαρχος
διέταξεν ἀμέσως τὸν ὑποπλοίαρχον Σίμπσον νὰ

— Πῶς πορὲς ἀπ' τὴν ἴδια θέσιν θάξῃ ψιθυ-
ρῶν αὐτὸ τὸ ὄνομα;.....

Ἐργασί..... τὸ ξινάει πᾶσι ἀλλὰ τὴν με πρ-
μισσοῦσιν περιπέθεια καὶ ἐνθ' ἕρπει μὴ στρογγύ-
λη κροαγμῆ..... ὄχνηται στ' ἀρριτμένα κύματα!!!

— Κείνη τὴν στιγμὴ ἓνα φρικιαστικὸ οὐρλί-
σμα σιῶλου ἀκούεται ἀπ' τὴν καλύβη κ' ἡ φωνὴ
τοῦ γυναικῆ ποῦ κροῶζει στὸ δάσος.

— Νᾶσαι εἶχε μοιρολόγι γιὰ μιὰ ψυχὴ ποῦ πᾶσι
νὰ βρῇ τὴν χαμένην ἀγέλην της;.....

ΑΠΟΔΙΩΓΜΕΝΟΣ

Τὴν ἔξω γέροντος.
Ἦν! Ὁ δὲ νοιώσαν γογγύον ἀπὸ τὴν
ἐυχαριστημένον μὲς ὕψος πῶς εἶμαστε
νεόπικυτοι.

— Αἰτιόχαιε, φίλε μου, αὐτὴ ἡ δου-
λειά ὁ δὲ δικαίωτῃ μιὰ πῶν μέρες τὸ
πολύ . . .

καταβῆ καὶ νὰ πιστοποιήσῃ ὑπευθύνως τὴν αἰτίαν
ἕνεκα τῆς ὁποίας προήχθη ὁ κληνὸς καὶ εἰς τὴν
ἀποθήκην ἦτο, ἀλλὰ δὲν εἶχον περῶσαι ὀλίγαι
στιγαίαι ὅτε ἐβάνη ὁ Σίμπσον κίτωρος καὶ ἀνε-
κοίνωσεν εἰς τὸν πλοίαρχον ὅτι τὸ πλοῖον κίεται.
Ἡ τρομερὰ αὐτῆ εἰδησις μετεδόθη ἀστραπιαίως
εἰς τοὺς ἐπιβάτας, οἱ οἵτις τῶν ὁπῶν ἔχασαν
τὴν ψυχραιμίαν των καὶ ἔτρεχον εἰς τὰ ἄλλα δια-
μερίσματα τοῦ πλοίου φωνάζοντες καὶ κλαίοντες.
Ἐδνυχῶς ὁ πλοίαρχος ἦτο ψυχραιμὸς καὶ ἐπιδέξιος
εἰς τοιαύτα περιπτώσεις, καὶ μόλις εἶδε τὸν πρ-
νικὸν τῶν ἐπιβατῶν, ἐξήγαγε τὸν πλοῖον ἀπὸ τὴν
καὶ ἤρρισε νὰ καλῆ εἰς βοήθειαν πρὸς κατάσβεσιν
τοῦ πυρός, τὸ πλήρωμα, καὶ τοὺς ψυχραιμοτέρους
τῶν ἐπιβατῶν.

Αἱ ἀνελίαι ὄλοι ἐστράφησαν εἰς τὴν ἀποθήκην,
ἀλλὰ ματαίως, διότι τὸ πῦρ ἤρρισε καὶ μετεδίετο
καὶ εἰς τὰ ἄλλα διαμερίσματα. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ
πλοῖον ἔπλεε μὲ τὴν κανονικὴν του ταχύτητα.
Δὲν εἶχον ὄλοι προχωρήσει καὶ πολὺ ὅτε τὸ πῦρ
μετεδόθη καὶ εἰς τὴν ἀποθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν
εἶχον κορυφώσει ῥητίνην καὶ πίσσαν· τότε πλέον
πᾶν ἐλπίς κατασβέσεως ἐξέλιπεν. Κατὰ δυστυχί-
αν, τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα τότε ἐξετέλουν τὰς γραμ-
μὰς τῶν πέντε (5) μεγάλων λιμνῶν (Σουπέριορ,
Μίσιγκαν, Γιοῦρον, Ἦρι καὶ Ὀντάριο) δὲν εἶ-
χον ναυαγοσωτικὰς λέμβους οὔτε ἀσφυμάτου;
καὶ διὰ τοῦτο ἡ «Βασίλισσα τοῦ Ὁκεανοῦ» ἔπρε-
πε ἢ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλησιεστέραν ξηρὰν τοῦ
τόπου τοῦ δυστυχῆματος, ἢ νὰ ἀποτεφρωθῇ εἰς
τὰ ὕδατα. Τὸ πῦρ τῶρα μετεδόθη εἰς τὸ ἔμπροσθεν
μέρος τοῦ πλοίου· ἡ κατάστασις ἦτο ἀπελπιστικὴ
καὶ ὄλοι ἀνέμισον τὸν σκληρὸν θάλατον. Αἰφνης
μακρόθεν ἐβάνη ἡ ξηρὰ καὶ ὄλοι ἤρρισαν νὰ πα-
ρακαλοῦσι τὸν Θεὸν νὰ φθάσωσι ἐκεῖ ἐγκρίως,
ἀλλὰ ἀλλοίμονον! ἡ ταχὺτῆς τοῦ πλοίου αὐξάνο-
μένης τῆς πυρκαϊᾶς ἤλαττοῦτο.....

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΓΙΑΝΑΓΕΛΑΤΕ

Συδ ξενοδογεδο.

— Μαρίκα, τί σημαίνει αυτό ; Βρέ-
χω μαλλιά στο ζουμί μου.

Καθ' η Μαρίκα μ' ένα γλυκό μειδί-
σμα.

— Ω ! ο κύριος μπορεί να είναι ή-
συχος, είναι δικά μου !

Ο Παντελής ό όποιος ήτο τελευταία
ώρρωστος, συνηντήθημε χθές στο δρώμο
μέ τὸ γαστρού του.

— Μή ξεχνάτε πὼς μου χρωστάτε
μερικές βίζιτες.

Ο Παντελής χωρὸς να τὸ χάση.

— Νά ξεχάσω τὰς βίζιτές σας ; ?
γνωρίζω αρκετὰ καλά τῆς συνήθειες σ'
αὐτά να ζητήματα . . . μείνετε ήσυχος,
αὐτὸς τῆς μέρας θά σὰς τῆς γυρίσω ! . .

Συνάντησας δύο παλαιῶν φίλων

— Εὐδ' εἶδω ;

— Ναί φίλε μου παντρούτηκα πρὸ
δέκα πέντε ἡμερῶν καὶ ήρθα να πε-
ράσω τὸν μήνα τοῦ μέλιτος στο
Παρίσι.

— Καθ' η γυναϊκά σου ;

— Η γυναϊκά μου ; Μά τὴν ἄφησα
στο Καρμασόν . . .

“Ενας φίλος τοῦ μαρκησίου καὶ Ζ.
τὸν συναντᾶ στο Βίσεος.

— Παράξενο* ὁ μαρκησίου ἄλλοτε
ὀλόκαυρος, ἔχει τώρα κατὶ μαλλιά ὀ-
λόμαυρα . . .

— Πὼς, μαρκησίου, εἰν ἔχετε πιασὶ
ἄσπρα μαλλιά ;

— Ω ! τὰ ἄσπρα μαλλιά . . . Εἶναι
καλὰ ὅταν εἶναι κανεὶς νέος . . .

— Ο Ρικινὸ ὁ ὀποιος χρωσταθε
πρὸ πολλοῦ μετὰ βίζιτα στον Τοπέ
τοῦ τὴν ἐκίμε χθὲς τί βγάδι ἐν ὠ ἔδρα-
γε ραγδαίως.

— Ἦρθες ἐπὶ τέλους, λέγει ὁ Τοπέ
ἰσφαλὸς ἔχρεοζάτα τέτοιος γαστρομο-
κατρος γὰ να σὲ κάμη να εἶδῃ ; ! . .

Ο Κρετινὸ πᾶσι να ἀγοράση ἕνα
πίνακα εἰς χελιδνας πεντακάσα εἰκοσι
φράγκα.

— Σὰς παρακαλῶ, λέγει στον ἔμπι-
ρο, ὡς δίλωμα ἐπὶ χελιδνας . . . Εἶ-
μαι ὑποχρεωμένος να τηλεγραφήσω στη
γυναϊκά μου γι' αὐτὴ τὴν ἰγορί . . . Ὁν
κερδίω τοῦ λᾶξεις ἀπὸ τοῦ τηλεγρά-
φημα . . .

Εἰς τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην.

— Ποιὸ βιβλίον ἐπιθυμεῖτε ;

— Ἐνα μεγάλο βιβλίον . . .

— Τίνος συγγραφῆος ;

— Δὲν ἔχει να κάμη. Τὸ θέλω γὰ
να καθίζω ἐπάνω . . .

Μία γυναϊκᾶ κατηγορουμένη ὅτι ἐ-
δηλητηρίασε τὸ σύζυγόν της εἶχε συλλη-
φθῆ καὶ ἐδικάζετο.

Ο σύζυγος ὦμως δὲν εἶχε πάθει τί-
ποτε.

Ο Πρόεδρος* — Κατηγορουμένη,
τί ἔχεις να πῆς γιὰ ὑπεράσπισί σου ;

Η σύζυγος* — Ζητῶ αὐτοφίαν ! . .

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

Ἐπισκεπήρια τοῦ γούστου σας μετὴ
τελευταία Ἀθηναϊκὴ μόδα στοῦ Γε-
ωργασάκι καὶ Σιας.